

Newspaper	Selangor Kini
Date	26 June 2015

Rencana

16 Selangorkini 26 Jun - 3 Julai 2015

OLEH DR MOHAMMAD ALINOR
ABDUL KADIR

APABILA Malaya dibentuk pada 1957, isu perpaduan menjadi agenda besar negara ketika itu. Pada kala itu, bangsa yang dituntut bersatu-padu untuk membangunkan Malaya hanya Melayu, Cina dan India.

Bangsa lain, Asli, Sikh, Arab, India Muslim, Cina Muslim, Baba-Nyonya dan Serani tidak dibebankan.

Ini kerana sejak Semenanjung Tanah Melayu dijajah Portugis, Belanda, Inggeris, Jepun dan Inggeris semula, mereka membawa masuk banyak penghijrah untuk mengisi kekosongan pekerjaan yang dikatakan orang Melayu tidak mampu melakukannya – melombong bijih timah, menoreh getah dan berniaga.

Entah siapa membuat keputusan itu, tiada siapa tahu. Melayu telah lama tahu melombong berbagai-bagai galian dan tidaklah susah untuk belajar menoreh getah.

Melayu terkenal sebagai peniaga dan pedagang terbaik. Jika tidak, Melaka takkan digelar Venice Timur. Penghijrah India dibawa sebagai penoreh getah di ladang yang diusahakan Inggeris.

Penghijrah China dibawa sebagai pelombong bijih timah di lombong yang dikembang penggalannya oleh Inggeris. Juga sebagai peniaga di bandar besar.

Melayu dikekalkan sebagai petani di kampung. Kesannya, bandar seperti Kuala Lumpur, Singapura, Melaka dan Pulau Pinang, berkembang sebagai pusat ekonomi Semenanjung Tanah Melayu.

Namun, keterlibatan Melayu dan India minimum. Hanya Cina dan Inggeris yang menikmati kenaikan ekonomi tinggi kerana mereka mengusahakan komoditi

Perpaduan Nasional: Mitos atau Realiti

yang tinggi narganya.

Melayu dibiar melaksanakan kerja harian sebagai petani, penternak, nelayan dan peniaga kecil-kecilan di pasar minggu. Penjahaj Inggeris berasa ia keadaan stabil untuk terus memerintah tanpa gangguan. Sekaligus mencapai matlamat penjajahan iaitu menyedut sumber asas ekonomi.

Perlu difahami, tanah jajahan bukan tempat berfungsinya Revolusi Industri Eropah tetapi sebagai penyediaan sumber mentah untuk menjajaknya.

Apabila Semenanjung Tanah Melayu (Malaya) merdeka, tugas paling kritikal pemerintah ialah mengusahakan perpaduan antara tiga kaum – yang sebelumnya dipisah dan jarang berse-muka.

Budaya, agama, adat resam, bahasa, sejarah dan segala hal antara mereka saling berbeza. Ini tugas getir. Kajian perlu untuk menjangah apakah program perpaduan yang diusahakan Jabatan Perpaduan Malaya sejak 1957-1963?

Sewaktu Malaysia dibentuk pada 1963, isu perpaduan yang belum selesai menjadi makin rumit apabila lebih banyak rumpun Melayu Sarawak dan Sabah – kemudian dipanggil Bumiputera – diterima sebagai rakyat.

Keluarnya Singapura dari Malaya tidak memudahkan penyelesaian isu perpaduan. Dan, lenggannya Brunei menyertai Malaysia bukan disebabkan isu perpaduan.

Perbincangan tidak memper-timbang pendedahan asing, pe-



masautin dan kelas penduduk yang bukan rakyat Malaysia.

Persoalan paling pokok ialah bagaimanakah menganalisis apakah Malaya/Malaysia memiliki teras untuk membentuk perpaduan?

Kita bergantung kepada fakta sejarah rumpun Melayu yang secara linguistik dikelas sebagai Austronesia dan hubungan dalam-an antara suku yang membentuk rumpun itu.

Kemudian, hubungan luaran suku rumpun Melayu dengan bangsa lainnya, sekitarnya atau yang jauh/penjajahnya, seperti China, India, Viet, Jepun, Inggeris dan Perancis.

Pakta digali secara umum daripada teks bertulis seperti batu bersurat (prasasti) dan manuskrip Melayu (palawa dan jawi) berusia

sekitar 200-1800M, manuskrip China 300-800M, manuskrip Arab-Parsi-Turki 600-1500M, prasasti dan manuskrip India 400-1200M dan manuskrip Eropah 1300-1900M.

Apakah fakta yang mahu dibincang? Tentunya fakta yang mampu menjelaskan maksud perpaduan dalam Rumpun Bangsa Melayu dan perpaduan luar Rumpun Bangsa Melayu.

Perpaduan Dalaman bermaksud perpaduan yang dibangunkan antara suku-suku yang membentuk rumpun Melayu seperti antara Aceh-Minangkabau, Jawa-Riau, Campa-Bugis, Sulu-Patani, Kadazan-Iban.

Perpaduan Luaran merujuk kepada perpaduan yang dibangunkan antara suku-suku rumpun Melayu dengan bangsa lain seperti Campa-Viet, Taiwan-Cina, Kyushu-Jepun, Patani-Thai, Madagaskar-Afrika, Minangkabau-Belanda, Jawa-Belanda, Magindanao-Spanyol, Melayu-Cina, Melayu-India.

Malaya/Malaysia memerlukan kedua-dua bentuk perpaduan dalam program melibatkan rakyat, bukan dilaksanakan tanpa strategi tertentu.

Bagaimanakah untuk mengetahui perpaduan dicapai? Ini susah. Sebab faktor embara kepada perpaduan banyak, umpamanya ikatan darah raja/sultan/ pemerintah, kerjasama ekonomi, kerjasama pertahanan, perkongsian wilayah dan ufti, kesamaan agama, kesamaan baha-

sa, kesamaan budaya, kesamaan sejarah, pendidikan dan pelan-cungan.

Ini terlalu rencam untuk ditunjukkan bagaimanakah perpaduan beroperasi.

Contoh, bagaimanakah Kerajaan Jawa Lama boleh bekerjasama dengan Kerajaan Sriwijaya dalam menepis serangan Mongol? Yang dicerita sebagai strategi memasang jamung di sepanjang pantai untuk menunjukkan banyaknya tentera Jawa.

Contoh lain, bagaimanakah Kerajaan Melaka boleh bekerjasama dengan 80 pedagang/ kerajaan dunia yang berdagang di Melaka?

Apakah Melaka memiliki 80 balai tetamu, 80 penterjemah, sistem pertukaran 80 mata wang?

Inilah kerencaman tadi. Namun, beberapa hal tertentu mesti diusahakan walaupun sukar.

Contohnya beberapa bentuk perpaduan/ kerjasama luaran antara Melayu, Cina dan India. Apakah faktor yang membuatkan pedagang Cina dan India boleh bekerjasama dengan pedagang rumpun Melayu?

Perpaduan dan Peperangan

Mengelakkan kerencaman itu, kita melihat sebaliknya iaitu apakah petandanya apabila perpaduan tidak dicapai?

Kalau berlaku peperangan atau rusuhan antara A dan B, maka

